omeli jälle möisast läinud olema, aga mu
nüüd teha, teed iqalt poolt rinni jandud
ka jälle alla pisliti tõmmatud. Nüüd oli tud
kepikandja, Saaqu vallavallas, nõis teha mu
jüdu joovis- kas armu või hirmu. Saaqa
kui opmann ennast Saaquga ligidas, oli nä
naqu takaus ta temaqa võitlust alqada. Se
oli üks vali püsti paun kuulda, mida Sua
opmannile vastu näqemist tõmbas, nõn
et opmannist mund järele ei jäänud kui a
pisut jinist jutsa.

Mõisa inimesed olivad püsti pauku kuulda
kõik põõnule äritud. Nad arvasivad, kes
pauqa pealtaja mun oli kui vana karja
Jaak, kes oma kihlvida tõna täitnud ol
Läksivad waatama ja leidsivad teda üksi
tühja püssiqa jälle alt, kes opmanni kõda
käimist praequst oli lõpetanud.

Otsa. —

Tõsitades)

29. Okt. 93. Heinrich Kõõt, Laiuse.

Laiuse kihelkonnest. Saatnud Heinrich Kõõr

Endlas 27. Detsem. 1893.

(5X). Armastatud hra Dr. Hurt! Saadan 16/II 89.

Alamal jälleqi mõni muinas aea püsmeng,
mida ma veel vana aasta viimasel päevadel
ülesse olen jaanud tähendada.

I. Ekk kuulutused.

I Kord jündinud ühel emal pissike poeakeng.
Poeakese pesemise aeal ölnud, ämmaid: „Sest
lapsest saab luulõhkuja, sui ta meheks on kasvanud.
Vanemad nurvastanud väga selle ütelduse üle.
Ämmaid küsinud aga ühe luku ning pannud seda
lapse sinde peale. Smeerspaneminega pidanud nad
aga näqema kuda luu iseenesse lahti läinud.
Laps surnud aga noores aes ära.

II. Teise emale jündinud ka punapõsike poeakene.
Pesemise aeal ölnud „ämmaid: „Sest lapsest saab
enne surma inimese tapja." Poeakene kasvanud
meheks, aga kurvastusega pidanud ta oma
vanemate juust, tarqa ekk kuulutamist kuulma.
Ta jündnud ennast iqapidi hoida, et tarqa
Ekk kuulutus mitte tõeks ei läheks, — sellega jaanud